

Ingezonden.

Aan de Redactie van "Recht voor Allen"

Alweer een nieuw volks(?)lied! Indertijd is men op het lumineuze idee gekomen om gratis advertentieblaadjes voor het onderwijs uit te geven, natuurlijk met het doel om het onderwijs te bevorderen, de jeugd en de onderwijzers van dienst te zijn. Wie zou durven gelooven, dat H.H uitgevers van deze blaadjes op eigen voordeel bedacht zijn, verdient „des mijnslaafs lot in 's aardrijks ingewanden", om met den chauvinistischen Helmers te spreken. Bleef het nu alleen bij advertenties, dan zouden die blaadjes niet zooveel kwaad doen, daargelaten, dat andere bladen — die wat presteeren op onderwijsgebied, verstoken blijven van de winst op geplaatste advertenties. Doch door het publiceeren van prullen van de bovenste plank werken die blaadjes demoraliseerend. De uitgever Kluwer en Co. te Deventer, die uit pure liefde voor het onderwijs de guldens opstrijkt, die hij gemakkelijk verdient met de exploitatie van „De Sollicitant" — daartoe aangezocht door het wijdvermaarde dichttalent, de zeer vaderlandslievende heer J. Ulehake, resideerende in het wereldberoemde Collendoorn, publiceert een hartverheffend dichtstuk op muziek, dat op 31 Augustus 1898 zal dienen gezongen te worden door de feestvierende schoolkinderen van het landje, dat sedert eeuwen verbonden was aan Oranje. Het bedoelde gedicht is getiteld "Nederland en Oranje", het wordt gezongen op de wijze van het Noorweegsche volkslied en luidt:

1.

Zeg, wilt gij kennen het land dat wij beminnen?
Dat is ons Neerland, hoe klein het ook zij!
't Is land van vrede! Hoe streelt het onze zinnen!
Daar klopt ons harte gelukkig en blij.
Zonen van Nederland, waakt voor uw vaderland!
Waakt voor uw driekleur, uw rood, wit en blauw,
Teeken van moed, van oprechtheid en trouw,
En die u geschonken werd door 't Huis van Nassau.

2. Zeg, wilt gij kennen, die wij zoo zeer beminnen?

't Is Wilhelmina, de jonge vorstin!
O, Koninginne, uw naam brengt ons te binnen:
Nassau en Neerland zijn steeds één van zin.
Zonen van Nederland! Waakt voor 't Oranjepand!
Waakt voor de Telg uit het huis van Nassau.
Schenkt haar uw moed, uwe liefde en trouw:
Daarop wijst d' Oranjevlag, ons Rood, Wit en Blauw!

Wanneer dergelijke onzin, zoo'n ekstrakt van tastbare leugens en wartaal uit de pen was gevloeid van een aan lager wal geraakt rekwesten-schrijver, die tusschen twee aanvallen van delirium met deze proeve van dolhuis-poëzie voor eenige stuivers klare had verdiend, dan moest men nog zonde maken van het papier en de inkt, die verloren gingen bij die vuile braakpartij. Maar dat een onderwijzer, en die functie blijkt de heer U. ergens in het heelal te vervullen, maar dat iemand van beschaving, toegerust met meer kennis dan deel is van den grooten hoop, er toe komen kan om dergelijke oudewijvenpraatjes neer te schrijven, dat is een raadsel. Om den misselijken vorm bekommeren we ons in 't minst niet, maar hoogst laakbaar achten we het, om kleine kinderen te laten blêeren van de liefde tot den grond waarvan zij geen duim bezitten, van de liefde tot den grond, waarop zij armoede zullen lijden met niets dan bittere ellende om zich heen, totdat men ze er onder stopt. Dat verwekken van enthoesiasme op hoog bevel is bovendien zoo anti-pedagogisch mogelijk. Het te willen voorstellen alsof Nederland en Oranje één zijn geweest, één waren en blijven zullen... dat is mallotenpraatje, zoo dikwijls weerlegd, dat we er hier het zwijgen toe zullen doen. Voor een cent kan men lezen hoe het achtereenvolgens geschapen stond met de verhouding tusschen Oranje en Neerland en hem wiens beurs ruimer is voorzien of meer lezen wil van die kwestie mogen we nog wel ereis wijzen op den hoogst verdienstelijken arbeid van dr. J. Hartog, De patriotten en Oranje, Amst. Funke 1882.

Mocht het der redactie bekend wezen dat **Collendoorn** aangesloten is bij het internationale postverkeer en derhalve de heer Ulehake ergens ter wereld is op te diepen, dan hadden we gaarne een nummer van dit blad aan 's dichters adres verzonden, waarin hij wel zal zien doorstralen onze hoop, dat het bij een aanstaand inhuldigingsfeest niet falen zal aan mannen van moed, van karakter, die vierkant weigeren mede te helpen om onzin als de hier meegedeelde en als ons nog in groote hoeveelheden te wachten staat, aan de schoolgaande jeugd in te pompen. Dat men protesteere, met woord en daad en dat de ouders van schoolgaande kinderen hun protest bij dat van den onderwijzer voegen, daar waar men de persoonlijke vrijheid van den opvoeder hunner kinderen zal aanranden. D.B.

[Bron: krant 'Recht voor allen', d.d. 27 oktober 1897.](#)